

LADIK KATALIN VERSEI

HVARI CANTÓK

A bűn itt: ami meg nem tett maradt,
az elsorvadt kétségek között

Ezra Pound, Cantók

Fejbőrillat a rózsaszín habokban!
Főbe lőtt sirályok az ég alatt.

„Ki vagy te láda?” a forró istállókban
illatos járású meleg állatok
holdat ringatnak a hasuk alatt.

Én ettem meg a lángot,
de a lomb nem, melyen ő járt.

Akitől elmenekült a hegy mögé, önmaga elől,
magára talált, a gyönyört magában hordozza.

Aki parázsra lép az ég alján,
sárkányvitorlázik.
Ő az, ki szenvedélyeinktől porrá ég naponta
s a habokba zuhan.

Elégett sirályok
a füstölgő habokban.
Marshall! Lehet-e büntetlenül
ilyen tiszta zsidó virágot
egy amszterdami villamosban,
melyet magamba fojtottam.
Lehet-e büntetlenül
újraszületni romjaimban.

Itt áll a hajnal
szelíden, kábítószertűzben,
szőrrel borít be, betakar.
A tűzzuhatagban hozza az álmot
a hét mérföldes Baltimore-ból.

Jöjj, álom, sáska röpte.

Nincs nagy rakomány. Három élet.
Varrogatom a vitorlát,
melyet én szaggattam meg
a vérző szigeten,
melyet én ettem meg.

MARSHALL

Mintha zúgna a teste,
Fiatal, hervadt növénykosár.
Ahogy jön-megy naphosszat és parázslík,
Hangjától dorombol az este,
Reggelre kemény rügybe fakadnak a fák.

Tőle jön-megy a fiatal növénykosár.
Ahogy zúg a teste,
Gyönyörű hangjától dorombolnak a fák
Kemény rügybe fakad az este.

Ahogy zúgnak a fák,
Hajlong, kosarát rakja
Kemény rügyeivel nekem.
Dorombol, parázslík és elég velem.

HA MÚLNA E LÁNG

Ha múltna e láng
úlna e láng
eláng
úlna.

Hajnalonta
haját
olajjal önti le.

Ő
a Jalonta.
Elméje ép.
Hajnalát
jajjal önti le.

Jajong.
Múlna e láng
elmében hajnalonta!

Ha olajjal
elmúlna
hajnalonta
hajában e láng.

A VANDALÚZIAI PUTYA

Jön dombháton
mint zsenge fa, bukó nap előtt,
és boldogan széjjel rohad.

Őt várja kedvese,
ki négy folyóban fürdik,
mintha tyúkol lenne a nyomda
kiálló karja a zsenge aszfaltból.

KINEK VAN FÜLE HOZZÁ

„Akinek lelkében nincs rend,
Nem lehet rendben az ő birodalma sem”,
mondta, de nem szólt semmit a túlvilági életről,
mert a célon túllőni igen könnyű,
de nehéz állhatatosan a középen maradni.

Aki a friss levegőt szívja,
boldog, és nem kíván tiszteletet.

Mint szem helyén zsák,
a párolgó háztetőn
elhagyott hangszer, amely mindent tud,
a friss levegőt szívja
jégesőben, mint kivert kutya,
mert nem akar az arany középúton maradni.

Lelke helyén
párolgó háztető,
elázott hangszer, amely mindent tud,
és hallhatja, kinek van füle hozzá.

IKAROSZ ÁRNYÉKA

Látja saját árnyékát
ezüst legelők fölött átsuhanni,
fekete, széttárt esőkabátja nő egyre
az olajjal leöntött dombokon, és zihál
szárnyai között a hideg cseresznye,
fuldoklik, maga körül mindent éjszakába döntve
boldog, és az égbe zuhan.

GYERE VELEM A MITOLÓGIÁBA

Gregor Davidownak

Gyere velem a mitológiába,
amely rólam szól s ettől kockázatos.
Androgin vagyok, vagyis hazug. Tehát őszinte.
Csakis önmagamról adok információt,
s az mindenkit érdekel, tehát közügy.
Az önkínzás eredménye vagyok, vagyis az önszerelemé.

Gyere velem az időgépbe,
amely az alkotói mechanizmus velejárója.
Műtárgy vagyok, azaz kentaur.

Gyere velem a mitológiába,
ahol minden eddigi munkám kárba vész,
mert nem akarok műtárgy lenni. Letéptem láncaimat,
s önállóan egzisztálok a mitológiában.
A teremtőnek nincs többé hatalma fölöttem.
Nincs esélyem. Tehát aktuális vagyok.